„Így készülünk szelíd háborúra, mindig magunkért, soha mások ellen,
Sót párolunk és vásznakat szövünk, s míg kisebbítnek, lassan megnövünk.” *Dsida Jenő*

FRONT

A nemzeti ellenállás lapja **Ne csak beszélj, cselekedj is!**

2005. november 29. **II. évfolyam 24. szám** **167 Ft**

VILÁGSZÁM!

A SZÖVETSÉG NAGYCIRKUSZA BEMUTATJA:

MINDENKIT KISZOLGÁLUNK

AVAGY NÉPHÜLYÍTÉS FELSŐFOKON

ZOLI BOHÓC LIBERÁLISOKNAK

LACI BOHÓC RADIKÁLISOKNAK

Csinnadratta

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Üdvözöljük Önöket a Globális Nagycirkusz előadásán! A válogatott nemzetközi gárdából, mely az Önök szórakozásáért felelős, most a kárpát-medencei gyarmat lecsúszott illuzionistái próbálják felhívni magukra a figyelmet. A szemfényvesztők csapatának szégyenei ők, hiszen kápráztató trükkök helyett otromba mutatványokat tudnak csak kiizzadni magukból, amin a nézőközönség értelmes része kínjában röhög – ezért ma már csak bohócruhában léphetnek fel a magyarországi gyarmaton. Hogy a szedett-vedett társaságból miért a Szövetség társulatát tettük címlapunkra? Azért, mert ők a nemzetben gondolkodó magyarokat akarják megnyerni lelkes közönségnek, azt mondják, ők a jó bohócok. Elcsépelt felállás a cirkuszi világban a jó bohóc-rossz bohóc, de sokszor bejön. A közönség szájtátva figyel, röhög, fújol, és nem veszik észre, hogy közben ügyes kezű zsiványok zsebelik ki őket. Mert a műsoron azért látszik, hogy rengeteg pénzt öltek bele. Még el sem kezdődött a főműsor, de a különböző társaságok már több száz millió forintot költöttek el önmaguk reklámozására, azt pedig mindenki sejtheti, hogy a végösszeg több milliárdra rúg majd.

Erre azonban kevesen figyelnek, mivel olyan jól játszik Zoli bohóc, mindent úgy ad elő ahogy egy ortodox liberális janicsárhoz illik. Beszél, nyilatkozik, elhatárolódik, tudja, hogy hol kell és hol tilos megjelennie. Igazak Fala kötelező, Turul avatás tilos. A korszerű, EU szabvány szerinti szalonképes nemzeti magyar prototípusa ő. Olyan, akit a liberálisok is elfogadnak, mivel állandóan azon rágódik, hogy aznap megsértette-e valakinek az érzékenységét. Ellentettje Laci bohóc, akit harsánysága miatt sokan le akartak tiltani a porondról, ám észrevették, hogy a radikális gondolkodású magyarok odavannak vaskos mondataiért. Jól működő párosítás ez, a Szövetség hol az egyiket, hol amásikat tolja előre a porondon, mindig a páholyok kívánsága szerint.

Hiszen a nagyhatalmú páholyok határozzák meg, hogy mikor melyik társulat kábítsa a közönséget, és tőlük kapják fizetségüket is. A ripacsoknak pedig egyre jobban kell játszaniuk, mert mind nagyobb disznóságok történnek a közönség háta mögött és egyre többen veszik észre, hogy előadás közben kizsebelték őket. Az elégedetlenkedő hangokat pedig el kell nyomni, természetesen a demokrácia játékszabályai szerint. Vegyi fegyverekkel, kínzásokkal, börtönbüntetéssel, betiltással, gyűlölettörvénnyel lehet ma rendszabályozni a hangoskodókat – el sem tudom képzelni mi lenne ha nem demokratikus országok fegyelmeznék a közönséget. A műsor egyelőre sikerrel megy, a közönség jórészt semmit nem vesz észre a páholyok működéséből, azt hiszik ők irányítanak. Sokan nem veszik észre, hogy már teljesen mindegy mikor ki játszik, a műsor irányvonala ugyanaz marad. Azt sem veszik észre, hogy sokan jegy nélkül lógtak be az előadásra, mégis helyet követelnek maguknak.

A hazai cirkuszban erre most kezdenek felfigyelni, a lángoló Párizs fényét mi is megláttuk. Egyre többen ismerik fel, hogy hiába várták, a cirkusz mellé kenyeret nem kaptak és nem is fognak kapni.

Aki kenyeret akar, annak nem a cirkuszban fognak adni, azért ki kell mennie az utcára.

Szabó Tamás

Nyílt levél Patrubány Miklóshoz, a MVSZ Elnökéhez!

Csak abban az Európában hiszek, melyben mindenki fájdalom nélkül vállalhatja azt az identitást, mit Isten adott neki, és ott, ahova Isten állította őt.

Világunkat a kimondott igék, igenek viszik előre. Te kimondtad az igét, mely történelmet ír! Kimondtad a választ kisebbségi létünk dilemmájára. Szeretjük a szülőföldünket, nem akarjuk elhagyni azt, de szeretnénk felelős Magyar állampolgárok is lenni, szeretnénk népünk-nemzetünk sorsában felelősséget vállalni. Szeretnénk otthon lenni a határokon kívülre sodródott szülőföldön, de Magyarországon is.

Bölcs dolog volt-e kimondani ezt a végtelenül egyszerű megoldást, választ álmatlan éjszakáink vívódására? Most kellett-e kimondani az évtizedek óta keresett igéket? Nem tudom, de nem ez a fontos. Mert az igazán fontos az, hogy kimondtad: Mi, határon túli magyarok, a szülőföldünkön élve, felelős Magyar állampolgárok akarunk lenni.

Nem akarjuk a határokat rángatni, nem akarunk vért, könnyet, bánatot. Hisszük, hogy igenis lehet jó magyar állampolgárnak lenni, Erdélyben, Kárpátalján, Felvidéken, Vajdaságban és mindenütt, ahova a történelem sodort bennünket, úgy hogy az ne fájjon senkinek.

Csodálatos az, hogy a kimondott ige, a határon belül és a határokon kívül milliók szívében visszhangot váltott ki. Trianon óta nem volt még egy ilyen egyszerű megoldás fájdalmunkra, melyet ilyen egységesen magáénak érzett volna a különféle országokba szétsodort magyarság.

Kimondtad, hogy nem pénzalapokról van szó, hanem legbensőbb igényünkről, arról hogy tartozni akarunk Népünkhöz, nemzetünkhöz, élő nagycsaládunkhoz, a szülőföld megtagadása nélkül. Istenhez való tartozásunk utáni legbelső identitásunkat találhatjuk meg ezen az úton.

Szívből remélem, hogy népünk azon gyermekei, kik nem kellett hordják a kisebbségi sors igáját, előbb-utóbb mind megértik őszinte, szívből jövő kérésünket, és teljesítik azt. Hiszem, hogy egy ilyen elemi erővel feltörő, senki ellen nem irányuló vágy elmossa a falakat, és néhány éven belül a budapesti országgyűlés padjaiban már ott fognak ülni a határon túli Magyar állampolgárok képviselői, hogy alázattal, és felelősen a népünket érintő döntésekhez, ha nem is szavazati joggal, de mint tanácsadók hozzászóljanak.

Ez egy olyan szent cél, melynek valóra válásáért alázatos, kitartó munkával össze fognak a magyarországi és a határon túli magyar szervezetek, és egy indulatoktól mentes, nyugodt, nagy menetelésben meg fogják találni a kettős állampolgársághoz vezető utat.

Az út elején fontosnak látom, hogy kimondjuk, nincs kompromisszum, nem pénzt, nyugdíjat, támogatást akarunk, hanem teljes jogú magyar állampolgárságot, jogokat és felelősséget, hogy otthon lehessünk Magyarországon, szülőföldünk elhagyása nélkül. Meg vagyok győződve, hogy ez a senki ellen nem irányuló őszinte tiszta vágy, ha bölcsen, okosan érvelünk, meghallgatásra talál azok szívében is, akik most a népszavazáson másképp döntöttek.

Levelem legvégén, nagy szavak nélkül, köszönöm a kimondott igét, mely legbenső kérdéseinkre választ adott. Sokan bántanak!? Néped iránti szeretettel, nemes lelkeddel fogadd el, és viseld a keresztedet, melyből élet fakad.

Szeretettel ölellek:

Csaba t. Déva, 2004. 12. 10

Lajos bá' beszélyiből: *Viktor vagy a Feri elmagyarázhatná nekem, hogy amióta beléptettek minket az EU-ba miért látok több a hajléktalant.*

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Árpádhír TV

2005. december 5-én a Trianoni Diktátum kihirdetésének időpontjában 16.30 órakor megkondul az a harang, mely megüzeni a világnak, hogy működését kezdi az Árpádhír televízió! Terveik szerint, műsoraik egyelőre az interneten lesz elérhető. Az elkészített műsorokat igény szerint átadják kábeltévéstársaságnak is. A megállapodások szerint az Egyesült Államokban mintegy hatvan, de Kanadában és Ausztráliában is több kábelcsatornán jelenik majd meg az Árpádhír televízió magyar és angol nyelvű adása.

A televízió indulását beharangozó sajtótájékoztatót egy felvonulás vezette be, mely a Hősök teréről indult és a stúdiónak helyt adó Magyarok Világszövetségének Székházához érkezett meg. A felvonulás nagy feltűnést keltett, többen csatlakoztak a menthez, amely méltóságteljesen haladt a liberálisok gyötörte városon át.

A menet élén gyönyörű lovakon Árpád vezérrel a hét vezér haladt, őket különböző hagyományőrző egyesületek tagjai, a meghívást elfogadó városi polgármesterek és több száz magyar hazafi követték. A Magyarok Házához érve a Hét Vezér zászlajaikat átadta a televízió munkatársainak, akik ünnepélyesen megesküdtek, hogy a televízió a vezéreket szimbolizáló eszmék szellemében fogja végezni munkáját. A sajtótájékoztató az MVSZ székházban kezdődött meg, ahol számosan megjelentek a televízió leendő munkatársai közül. A televízió megvalósulását nagyban segítette Patrubány Miklós az MVSZ elnöke és Novák Tamás vállalkozó.

Néhány név a televízió munkatársai közül: Balog Barna, Kakuk Attila, Friedrich Klára,

Szakács Gábor, Kiszely István, Kű Lajos, Dúcz László, Simon Péter, Varga Csaba, Kiss Dénes, Ibi Duba, Döbrentei Kornél, Vödrös Attila.

A nevek önmagukért beszélnek, a televízió tervezett műsorai szintén ígéretesen hangzanak, néhány közülük: A Magyarok Világszövetségének hírei. Heti jegyzet. Pol-Óra. Az MVSz épületében rendezett tudományos-ismeretterjesztő előadások. Szt. László Akadémia. Amerikai-Magyar Tv Magazinműsorai. A televízió láthatóan magasra tette a mércét, kíváncsian várjuk a folytatást, az indulást.

Jótékonysági est, Böjte Csaba dévai árvaházáért

A Lelkiismeret'88 csoport sokak felkérésének eleget téve a Pesthidegkúti Polgári Körök Szövetségével (PPKSZ) megszervezte a 2005. december 5.-ei Budapest, Kossuth téri rendezvényt, melyet a határontúli magyarok kettős állampolgárságának előmozdításáért tartanak. A Parlament előtt este 6 órakor kezdődő műsor egyben jótékonysági alkalom is lesz, ahol pénzbeli adományokkal lehet hozzájárulni az erdélyi – dévai árvaház gyermekeinek segítéséhez.

Díszvendég: Böjte Csaba ferences testvér.

A rövid műsor után néma mementóként gyertyás vonulás lesz Gyurcsány Ferenc házához, ezzel is nyomatékot adva a határontúli magyarság azon kérésének, hogy ne csak szívében, de állampolgárságában is Magyarországhoz tartozhasson.

Ez alkalom célját tekintve a nemzeti összefogás jegyében pártsemleges rendezvényként szerveződik, ezért tartózkodjunk pártjelvények használatától és a pártok nyilvános kritizálásától.

Kérünk mindenkit, hogy e nemes célok érdekében a lehetőségeihez mérten támogassa a rendezvényt, mind megjelenésével, mind pedig anyagi hozzájárulásával.

Kedves határontúli magyar testvéreink, Hozzátok is szólunk! Gyertek, adjatok nyomatékot jelenlétetekkel kéréseteknek a december 5.-ei rendezvényen való részvételetekkel! Várunk benneteket!

Jőjj, ha IGEN-nel szavaztál!

Ne kérdezz, ne gondolkodj!

Az index.hu szerint felfüggesztené az Európai Parlament illetékes bizottsága Bruno Gollnisch mentelmi jogát, aki ellen a második világháborús náci gázkamrákról tett kijelentései miatt hazájában vádat emeltek. Gollnisch 2004 októberében Lyonban azt mondta: „Nem tagadom, hogy léteztek halálos gázkamrák. De nem vagyok a kérdés szakértője, és azt hiszem, hagynunk kellene a történészeket vitatkozni ezen". Nem vitatta, hogy „százezrek, milliók haltak meg" a holokausztban, de hozzátette: „azt illetően, hogy hogyan haltak meg ezek az emberek, vitát kellene indítani."

David Irving után a Nagy Testvér újabb áldozat után nézett. Észrevétlenül, fokozatosan szűkítik a szólásszabadság kereteit a nyugati típusú „demokráciákban" már nem csak a tagadás bűncselekmény, hanem a kérdésfeltevés is.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Dr. Jankó László:

Károlyi Mihály elvtárs időszerűségéről

„Akié a múlt, azé a jövő!" És az agymosás, meg a felejtés és a tudatlanság nagy úr. Ezt az elvtársak is tudják. De 1956 lenyúlása nem sikerül az elvtársaknak, bárhogy is igyekeznek a volt muszkavezetők és hóhérok, no meg a hozzájuk hasonló, többségükben szabadkőműves utódok. Más, tisztább elődöket keresve az MSZPSZDSZ-nek nevezhető, a mai gyarmatosítókat is gátlástalanul kiszolgáló pártszövetség Ságvári Endre, Károlyi Mihály stb. személyében találta meg szellemi elődjeit. Ennek apropóján felelevenítem Károlyi aljas hazaárulásait.

Károlyi Mihályt az aczélos szemléletű iskolák tananyaga, mint 1919-es földosztót mutatja be, egyéb „vitézségeiről" azonban fiatalok generációi nem hallhattak. Miután a nagybirtokkérdés valóban alapvető volt a századelőn (és később is, sőt ma is az...), elfogadható, hogy Károlyi gesztusértékű tette sokak szemében pozitívnak minősül. A tényekhez az is hozzátartozik, hogy az igazság eme bajnoka a már elkártyázott, jelzáloggal terhelt földjeit osztotta szét.

1. Károlyi miniszterelnöki kinevezésének napján, 1918. okt. 31-én meggyilkolták gróf Tisza István volt miniszterelnököt, a nagy magyar hazafit (mégpedig saját, Bp., XIV. Hermina út 45. számú házában). Tisza azon kevesek közé tartozott, akik felismerték, hogy Magyarország többségében szabadkőműves ellenségei – Clemenceau, Masaryk, Benes stb. – az ország elpusztítására törekednek. Benes: *„Pusztítsátok el Ausztria-Magyarországot"*.

Ennek természetes következményeként Ausztria-Magyarországnak mindent meg kellett volna tennie határai védelmének érdekében. Ehelyett az akkorra kialakult nemzetközi helyzetben már tévesen kuruckodó ellenzék – Apponyi Albert és társai obstrukcióval akadályozta a közös monarchiabeli véderő jelentősebb fejlesztését. Rövidlátó módon nem ismerték fel, hogy valóban az ország léte forog kockán, és ellenállni csak közösen lehet, mégpedig az egységes haderő fejlesztésével.

Az ellenzék védelmére annyi megjegyezhető, hogy a magyargyűlölő Ferenc Ferdinánddal nem volt egyszerű együttműködni.

Tisza István miniszterelnök nem akart háborút, mert előre látta a következményeit. Sajnos még Ady Endre is bedőlt a Tisza-ellenes liberális uszításnak (v.ö. ma: Tilos Rádió, ÉS, Népszabadság, Népszava stb.). Azt azonban ma is elhallgatják, hogy Ady undorral, megvetéssel fordult el a Károlyi-féle rezsimtől.

Hogy Tiszának lett igaza, azt az „eredmény" igazolja. Az „eredmény" az a nemzetközi szabadkőműves bosszú, amelyet Trianonban mértek ki ránk. Megbosszulták azt, hogy nem adtuk oda nekik önként és dalolva a Kárpát-medencét.

Ma pedig az MSZPSZDSZ-FIDESZ nevű, közös gyökerű egypártrendszer önként és dalolva teljesítette a szabadkőműves, globalista parancsot: EU-gyarmatot a megmaradt Magyarországból!

2. Károlyi Mihálynak és honvédelmi miniszterének Linder Bélának „köszönhetjük", hogy az ellenséges román, cseh-szlovák és szerb csapatok 1918 telén-1919 tavaszán számottevő ellenállás nélkül elfoglalhatták az ország nagy részét: a Felvidéket, Erdélyt stb. „Nem akarok több katonát látni" felkiáltással leszerelték a többszázezres, akkor még ütőképes magyar hadsereget. Ma Juhász elvtársék is ezt teszik. Ugyanabból a célból.

Sajnos az is igaz, hogy a már akkor is erős magyargyűlölő liberális propaganda révén a természetes védekező-ösztönétől megfosztott és félrevezetett magyarság ezt elfogadta, eltűrte, hagyta. Mondván, hogy a Nyugat majd segít..., ti. Wilson és az antant…

A sok-sok naiv, félrevezetett ember nem gondolt a „művelt" Nyugat viselt dolgaira az elmúlt 1100 esztendőben. Pl. arra hogy, amint visszaérkeztek a magyarok az ősi jussukba, a Kárpát-medencébe, a keresztény Nyugat azonnal hatalmas hadsereggel adta tudtunkra, hogy mit is ért kereszténységen, humanizmuson, esélyegyenlőségen, népek barátságán, nyugati civilizáción stb. Nos azt, hogy „Ide nekünk a Kárpátmedencét". Ekkor, 907-ben, Pozsonynál a hős Árpádék még tönkreverték őket, és még Mátyás király alatt is virágzó és erős ország volt a miénk. De aztán már több mint 500 éve a Nyugat csak azt tette velünk, amit ma az EU is akar: „Ide nekünk a magyar vagyont, a magyar földet".

Ehhez kollaboráns is van bőven, nemcsak az elvtársak közül, hanem az ún. jobboldal soraiból is. Pl. a magyar föld kérdése az „A tőke szabad áramlása" c. fejezetbe került az EU-nál, a kedves, kokárdás, „nemzeti" Fidesz aláírásával.

3. Károlyi Mihály 1919. febr. 25-én letartóztatta báró Szurmay Sándor cs. és kir. vezérezredest – volt honvédelmi minisztert (1917) – mert a liberális elvtársak szerint egyik okozója volt a háború hosszú időtartamának. Ezzel szemben az igazság az, hogy ha Szurmay 1915 januárjában nem veri meg a határmenti magyar területekre betört oroszokat az uzsoki hágónál, akkor azok elfoglalhatták volna akár az egész országot is.

A sajátos liberális hazafiasság szerint ez igen megnyugvásos állapot lett volna, mert hiszen megszűnt volna a vérontás...

Egyébként Szurmay ezzel a katonai bravúrjával jelentősen hozzájárult a központi hatalmak gorlicei áttöréséhez. Szurmay hőstettéről még Molnár Ferenc haditudósító (ti. az író) is elismerően írt (akkor még előfordult ilyen is).

4. Jórészt az előzőeknek tudható be, hogy 1919 tavaszán és nyarán hazánk ősi határainak – illetve legalább a megcsonkított határainak – a megvédését a kommunista tanácsköztársaságnak kellett megkísérelnie. Harcoltak, mert volt néhány tisztjükben (Jány Gusztáv, Stromfeld Aurél stb.) és a katonákban hazaszeretet. Szemben a gyáva liberális arisztokratával, Károlyival.

5. Károlyi 1919 márciusában átjátszotta a hatalmat Kun Bélának és terrorlegényeinek.

Színesíti a képet az alábbi idézet Tormay Cécile: Bujdosó könyv (l920) c. művéből:

„Ki hirdeti magát a legnehezebb órában Magyarország megmentőjének?

Károlyi Mihály gróf és Schwimmer Róza? Lovászy Márton és Hatvany-Deutsch Lajos báró, Hock János és Kunfi-Kunstätter Zsigmond? Fényes László és Böhm Vilmos, Batthyány Tivadar gróf és báró Blan Lajos? Ábrahám Dezső, Garbai Sándor és Garami-Grünfeld Ernő? Jászi-Jakubovics Oszkár, Szende-Schwarz Pál és Müller Ernőné? Jánosi Zoltán, Purjesz Lajos és Weltner Jakab?"...

...„A gyűlölet eredete mély volt és engesztelhetetlen, mert nem eszmei ellentétekből, hanem fizikai ellentétekből, Károlyi organizmusából sarjadt. A degenerált, farkastorkú Károlyi Mihály, a gőgös, féktelenül hiú, romlott és tehetségtelen főúr nem tudta megbocsátani az ősnemesi származású Tiszának, hogy tehetséges, erős, tiszta és egészséges, hogy talpig magyar férfi és hatalmas és uralkodó.

A nyomorék irigy gyűlölete volt ez, az erővel, az egészséggel, a sikerrel szemben".

Amint az köztudott, a Kossuth tér északi részén áll gróf Károlyi Mihály szobra. Ezt még azokban a boldog emlékezetű kádári időkben állították fel, amikor a Révai, Gerő, Bauer, Pető stb. elvtársak szellemi és fizikai leszármazottai – azaz a mai liberálbolsevikok élharcosai – már „ellenálltak". Nos az MSZPSZDSZ-es elvtársak 2004. 10. 29-én itt esküdtek örök

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

hűséget Károlyi elvtársnak. A cikkben leírtak alapján azt hiszem teljes joggal, hiszen ők valóban méltó örökösei Károlyi elvtársnak.

Javaslom, hogy ha az emberellenes, élősködő globalizmus nemzetközi veresége után egyszer magyarérdekű, Igazi nemzeti kormány jut majd hatalomra az iskolai Magyarországon, akkor azonnal távolítsák el Károlyi szobrát, továbbá tananyagban a hazaáruló, nemzetvesztő Károlyit a valóságnak megfelelően értékeljék és ne feledkezzenek el olyan igaz magyar hazafiak emlékének méltó megőrzéséről, mint báró Szurmay Sándor és gróf Tisza István.

A Károlyi-szobornak új, méltó helye lehet pl.:

a) Gyurcsány elvtárs balatonőszödi nyaralójában Kun Béla, Rákosi Mátyás, Kádár János, az Apró család, Gyurcsány Ferenc, Hiller István, Újhelyi István, Göncz Árpád, Pető Iván stb. leendő szobra mellett.

b) A román-magyar határon.

Források:

1. Nemeskürty István: Meddig várjunk? Szabad Tér, Bp., 1996
2. Somogyi Győző: Magyar hősök arcképcsarnoka. Szent István társulat, Bp., 1996
3. Magyarország történeti kronológiája. III. 1848-1944. Akad. Kiadó, Bp., 1983
4. Tormay Cécile: Bujdosó könyv. Bp., 1920
5. Az MSZPSZDSZ liberálbolsevizmusa...

Autonómiát háborúval?

A román elnöki szóvivő közleményére válaszolva az MPSZ elnöksége megdöbbenésének ad hangot, mert „abból az derül ki, hogy az államelnök véleménye szerint csak háború útján lehet kivívni Székelyföld területi autonómiáját".

Az MPSZ vezetői emlékeztetnek arra, hogy a koszovói albánok is autonómiájuk megcsorbítása miatt szálltak síkra, ám miközben ők fegyveres harcot kezdtek, „addig a székelyek a jogállam eszközeit választották". Szerintük a szóvivő kijelentései „azt sugallják, hogy Basescu elnök csak akkor tartja elfogadhatónak egy széles körű autonómia megadását, ha azt fegyveres harcok előzik meg, márpedig ez Európa ezen sokat szenvedett részén nem más, mint játék a tűzzel".

Ezért a „kettős mérce" alkalmazása helyett felkérik az elnököt, hogy látogasson el Székelyföldre, „álljon szóba a székely emberekkel, hadd lássa: azok nem az ország területi egységét veszélyeztetik, mindössze méltó módon akarnak élni saját szülőföldjükön".

Háromszék, Erdély Ma

A Nagy Testvér figyel téged... 2.

Hogyan védekezhetünk a figyelés ellen?

Előző számunkban leírtuk, hogy ha a Cég nem jár sikerrel a célszemélyre alkalmazott konspirált környezettanulmánnyal, a telefonlehallgatással, a küldeményellenőrzéssel és a többi operatív eszközökkel, módszerekkel nem jártak eredménnyel, akkor az operatív kombinációval bevezetett hálózati személy beépítése útján szerzik meg a szükséges információkat.

De mik is ezek az operatív eszközök, módszerek? Losonczy V. László könyvében sorra veszi ezeket, kövessük hát példáját. Ezen módszerek többnyire ismertek a nagyközönség előtt is, szinte mindegyik módszernek, eszköznek megvan a maga ellenszere is. Ám, hiú remény azt gondolni, hogy ha valakire komolyabb Cég áll rá, akkor az „ellenszerek" alkalmazásával megőrizheti magánéletének titkait. Nézzük hát, mit ír a figyelésről Losonczy:

„Ha valaki egyedül kívánna védekezni a figyelés ellen, nemigen járna sikerrel. Miért? Mert a figyelést legalább öten-hatan hajtják végre, s az utcai tömegből emiatt meglehetősen nehéz fölismerni a több-kevesebb gyakorisággal előbukkanó, ismétlődő arcokat. A legnehezebb leleplezni a pontfigyelést, amikor mozdulatlan, pontosabban a helyüket nem változtató figyelők helyezkednek el a célszemély általuk ismert útvonalán, épületekben, lakásokban, parkban egy padon. Ezt legföljebb csak megelőzni lehet – mégpedig úgy, hogy dezinformáljuk az elhárítással együttműködő személyeket. Azokról persze nem tudjuk, hogy kicsodák, ezért adott esetben a környezetünkben mindenkit dezinformálunk úti célunkról és útvonalunkról, ha azt akarjuk, hogy ne tudjanak megfigyelni. Amennyiben arra lehetőségünk van, szervezhetünk ellenfigyelő gárdát is, természetesen ugyanazon elvek alapján, ahogy a figyelők működnek. Pontfigyelőket állíthatunk az általunk előre közölt útvonalakra, terekre, utcákra; ha villás figyelésre számítunk, azaz útvonalunkkal több, közeli utca is párhuzamos, akkor a saját figyelőinket is villában (vagy pontfigyeléssel kombinált villában) működtetjük. Láncfigyelést alkalmazunk mi is, ha arra számítunk az ellenfél részéről. Nem rossz megoldás, ha fényképezőgépet, vagy videokamerát is használnak a saját figyelőink, hiszen a képeket elemezve utólag meg lehet állapítani a személyek mozgási ritmusából és tempójából, valamint az irányváltoztatásaikból, hogy céltudatosan, avagy csak véletlenszerűen követték-e minket?

Mivel a figyelők menet közben kommunikálnak egymással, hiszen másként nem tudják átvenni és átadni acélszemélyük követését, nem árt arra figyelnünk, hogy egyes személyek belebeszélnek-e valamilyen rejtett, vagy nem is annyira rejtett mikrofonba? Ha tehát valakik magukban beszélnek menetközben, az több mint gyanús...

(A maroktelefonok és kihangosítóik elterjedésével mára már nem feltünő a „magában" beszélő járókelő. a szerk.)

Annak érdekében, hogy a figyelőket lerázhassuk, alaposan ismernünk kell az útvonalunkon lévő tereptárgyak, épületek sajátosságait, így például az átjáróházakat, vakudvarokat.

Metrón, buszon, villamoson pedig ki kell számítani azt a pillanatot, amikor az ajtó csukódása előtt közvetlenül elhagyhatjuk a járművet. Nem árt ilyenkor oldalt pillantani, ki az, aki velünk együtt hirtelen felugrik? Ki az, aki szintén irányt változtat, velünk megegyezően?

Érdemes alaposan megszemlélnünk az útvonalat övező lakóházak ablakait, nyílásait. Ha a szokásostól bármi eltér, az gyanús körülményt jelent. Lakhelyünk környékét mérjük fel gondosan, kik, honnan és milyen módon láthatnak rá a bejárati ajtónkra és ablakainkra, a folyosókra és a kijáratokra, kertre. udvarra?

Amennyiben munkahelyünknek, vagy lakhelyünknek több kijárata is van, éljünk ezzel a lehetőséggel, ne sajnáljunk egy kis kerülőt. Ez ugyanis arra készteti a minket követő figyelőket, hogy legközelebb még nagyobb erőkkel figyeljenek minket, ami növeli a saját lelepleződésük veszélyét. Ha olyan, sokemeletes épületben lakunk, vagy dolgozunk, amelyben lift is működik, ha lehet, ne pontosan azon a szinten szálljunk liftbe, vagy szálljunk ki abból, ahol dolgunk van. És a lépcsőn egy darabig lefelé ballagva, forduljunk meg, s induljunk el viszszafelé. Lehet, hogy meglepő látványban lesz részünk – ami persze nem is olyan váratlan dolog, ha eleve gyanítottunk valamit...

Mindig tudjuk, hogy kik és mikor teljesítettek egy adott helyen portaszolgálatot, s később ne mulasszunk el erről feljegyzéseket készíteni az otthon megnyitott dossziénkban, amelyeket aztán rendszeresen elemzünk majd.

Amennyiben autós követésre gyanakszunk, nem rossz trükk, ha egy olyan főútvonalra hajtunk, amelyről többször is letérhetünk a környező egyirányú utcákba. Így meggyőződhetünk arról, hogy valóban követnek-e bennünket, sőt, le is rázhatjuk a kíváncsiskodókat.

Folytatjuk. Folytathatjuk?

Dévai

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

GULAG RÉM-KÉP-REGÉNY 17.

Egy tányér zupa és 30 dkg kenyér – mi ez annak, aki egész nap a fagyban dolgozott? Az elítéltek, hogy becsapják és lecsendesítsék gyomrukat, kenyérfejadagjukat sós vízbe próbálták szaporítani, aminek az eredménye felfúvódás, lábcédula, majd a lágertemető lett...

A foglyok szerint a Gulag rosszabb volt, mint a hitleri táborok.

A falon: Előre a kommunizmus felé!

– Na, sakálok, szimulánsok, hullajelöltek, itt a zabálnivalótok! – Az éhezéstől eszüket és akaratukat vesztett elítéltek a szemétdombon találtak maguknak ennivalót. Az akaraterős és istenfélő embereket a papokat, volt nemeseket, cári tiszteket, nagy műveltségű értelmiségeket, a munkásokat és parasztokat azonban így sem tudták a kommunisták megfosztani emberi mivoltuktól.

Egy Gulag-lágerben, miután elvégezték a soros hullaslihtolást a büntetőbarakk mellett...

A Gulag északi lágereiben a krasznojarszki területen, a Komi ASZSZK-ban, Kolimán és egyéb helyeken a nehéz munka, a rossz táplálkozás, a betegségek és a táborban uralkodó terror következtében nagy volt a halandóság. A téli fagyban nehéz lett volna temetni, ezért a halottakat kijelölt „lerakóhelyeken” gúlákba rakták, majd tavasszal levetkőztetve „ammonálnyikokba” – ammonállal kirobbantott sekély gödrökbe – temették, vagy mocsárba vetették, elégették őket.

A barakk ajtaja fölött:

Büntetőbarakk – Éljen a kommunizmus és halál ellenségeire!

Feküdj! Föl! Feküdj! Föl! Feküdj! Föl!...

Majd én megtanítalak benneteket, hogy szeressétek a rendet és a szovjet hatalmat!

A „nép ellensége” elítéltek kínzásának egyik elterjedt módja volt a javítómunka – (megsemmisítő) táborokban, hogy embereket valamely „vétségért” hóba, sárba, pocsolyába fektették. Minden a lágerszemélyzet és az őrség kényétől-kedvétől függött. Engedetlenségükért az elítélteket a helyszínen főbe lőtték.

Írta és rajzolta: Dancig Szergejevics Baldajev, www.gulag.hu, következő számunkban folytatjuk

Soha ne feledjük a kommunizmus bűneit!

Hidegvérrel 12.

Egy olyan ügy következik a történelem fekete aktái közt, melyben a megtorlás vérbíróját igazán nem lehet felületességgel vádolni: Szirmai Ottó és társainak büntetőügye. Az ítélet 118 oldalas! Már ez a tény is önmagáért beszél. 1958 februárjával kezdődik és három hónapon át tart a tárgyalás a Budapesti Fővárosi Bíróság dr. Tutsek Gusztáv tanácsa előtt. Az ügy iratanyaga három súlyos, vaskos köteget tesz ki, és azért is rendkívül érdekes, mert több kevéssé ismert forradalombéli eseményről szolgál eredeti beszámolókkal. Feltárul benne a Tűzoltó utcai csoport és Angyal István Kádár Jánossal való szoros kapcsolata. Az adatokból kiderül, hogy a Tűzoltó utcai csoport feladata volt, hogy védelmet nyújtson az ÁVH-soknak(!) és november 4-e után közülük többen bekapcsolódtak a szovjetek elleni harcba. A peranyag részletesen beszámol a Péterfy Sándor utcai kórház ellenállásáról, az Írószövetség forradalombéli szerepéről és az 1956. december 4-i Nőtüntetésről. Az iratanyagban számos kortörténeti dokumentum is található, így Obersovszky Gyula „Élünk” című újságjának 56 november-decemberi példányai, Angyal István sokszorosított röplapjai és kilenc, a mai napig is publikálatlan vers.

Lássuk a főszereplőket. Szirmai Ottó a Magyar Rádió párttitkára volt. Angyal István – bár nem volt párttag-Auschwitzot túlélt, mindvégig következetes baloldali, Kádár János közeli híve a forradalom napjaiban. Széll Sándor először egy külön ügyben szerepel, majd a szokásos ördögi koreográfia végén a Párkák összeszövik a szálakat és Széll Sándor egyetemi tanársegédet az ügy másodrendű vádlottjává avanzsálják.

A vádlottak padján ül Teuchert József is, aki a Hunnia Filmstúdió gyártásvezetőjeként október 29-én megbízást kapott, hogy dokumentumfilmet forgasson a forradalmi eseményekről. A forgatás 1956.október 29 és november 4-e között folyik, s ennek köszönhetjük a forradalom jelenleg meglévő filmdokumentációját. Az egyik fő vádpont ellene, hogy a Nemzetközi Vöröskereszttel konspirált, hogy a dokumentációt külföldre tudják szállítani. Vass Ferenc disszidált segédoperatőrnek és Zsigmond Vilmosnak sikerült is sok exponálatlan és exponált filmet Nyugatra „szöktetnie”. A koncepciós perek időszámítása szerint azokban a hónapokban még nem egészen egyéves a párt Rákosi-rendszert elítélő határozata, és még Nagy Imreéket se ítélték el.

A korabeli koncepciós eljárások egyik, eddig még nem említett jellemzője köszön vissza ebben a perben. Az, amit Jobbágyi Gábor „szándékbűncselekménynek” nevez. Nem az a büntetendő elsősorban, amit a vádlottak elkövettek, hanem az, hogy azt milyen célzattal tették. A vád: a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés kezdeményezése és vezetése vagy tevékeny részvétel ugyanebben.

Az I. rendű vádlottat, Szirmai Ottót 1957. január 12-én helyezték előzetes letartóztatásba „szervezkedés vezetésének bűntette miatt”. Már az első kihallgatásán részletesen beszámol a Magyar Rádióban 1956. október 23-24-én történtekről. Mivel a mai középgeneráció keveset, vagy alig tud erről, a forradalmárok emlékének is tartozunk azzal, hogy fő vonalaiban mi is megismerjük, mi történt azon a két napon. Szirmai Ottó vallomása szerint a Rádió dolgozói október 23-án egységesen követelték egy városba tervezett tüntetés engedélyezését és felvonultak a Petőfi-szoborhoz. Amikor visszatértek, több ezer fiatal várta őket, hogy követeléseiket felolvastassák. Ott bent pedig, a Rádióban 100 fős őrség figyelt pattanásig feszült idegekkel a jelre. A Rádió vezetői többször felhívták Nagy Imrét és követelték, hogy Gerő Ernő helyett ő beszéljen, de ezt Nagy Imre elhárította azzal, hogy „semmiféle tisztsége nincs”. 1900 és 1930 között a fiatalok a Rádió előtti közvetítő kocsival betörték a kaput, de az őrségnek sikerült a kapun kívülre szorítania a tüntetőket. A Gerő-beszéd este nyolckor anynyira felbőszítette őket, hogy este fél kilenckor újra betörték a kaput és csaknem százan benyomultak alá. Az őrség válaszul szuronyrohammal és könnyfakasztó bombákkal szorította ki a tömeget a kapualjból. Ekkor történt az első haláleset. Egy ÁVH-s vaktölténnyel(?) arcon lőtte Mois János 27 éves időelemzőt, aki azonnal meghalt. A haláleseten a tömeg rettenetesen felháborodott. Kövekkel törték be a Rádió ablakait, lefegyvereztek egy rendőrszakaszt és megkezdődött a szórványos lövöldözés. Szakasits Árpád megpróbált bemenni az épületbe, de őt is elzavarták azzal, hogy áruló. Nekünk, akik mindig úgy tanultunk a tömegpszichózisról, mint valami ördögi cédáról, ami bármilyen ügy mellé odaáll, s mint pszichózis irányíthatatlan, a koncepciós pereket olvasva rá kell ébrednünk, hogy 56-ban a nép igenis rendkívüli morális érzékről tett tanúbizonyságot. A tömegnek megsúgta a szíve és igazságérzete, hogy nincs emberarcú szocializmus, se reformkommunista, csak báránybőrbe bújt farkasok vannak. Aki ezt megérti, az érti azt a talányos üzenetet is, hogy mit jelent a hamleti kizökkent időt helyretolva ha kell, saját szüleink ellenében erkölcsi elégtételt venni. Ügynökmúltú szülők árnyékában nem vállalni semmilyen parlamenti pozíciót, arról lemondva nem visszajönni, se égi harmóniákban (Harmonia caelestis) arrogánsan pénzt csinálni abból, hogy milyen marha nagy írók vagyunk és milyen szemét apánk volt. Bár nem jut eszembe – az illető példájával ellentétben-az „Így gondozd a magyarodat” mintájára „Így gondozd a liberálisodat” címmel kiáltványt írni, én annyira logikus lény vagyok, hogy a helyében letenném a tollat, ha már a tehetségtelenségem kevés ahhoz, hogy ezt a sors-Rubikont átlépjem.

Szirmai Ottó vallomása szerint Szakasits Árpád próbálkozása után kapott parancsot az őrség éles töltény használatára (kitől?), és a Rádió párttitkára 2130-kor elhagyta az épületet. Két óra múlva, – amikor visszatért –, elmondása szerint már tankok és honvéd gépkocsik vették körül a Rádiót. A honvédség és a tüntetők jó barátságban voltak – vallja. Ekkor kezdett a Rádió ÁVH-s parancsnoksága tárgyalni. Eldöntötték, hogy ultimátumot intéznek az emberekhez: ha fél órán belül nem hagyják el az épületet, sortűzzel verik szét őket. Az ÁVH-sok ekkor már inkább menekültek volna, de gólemként eléjük állt egy rendőrtiszt és azt üvöltözte: gyáva horda, aki nem hajtja végre a parancsot, azt én fogom agyonlőni! Az ultimátum előtt 10 perccel Szirmai Ottó kiment a tömeghez és megkérte az embereket, hogy hagyják el a Rádió környékét, mert ha megkezdődik a sortűz, nem lesz hova menekülniük. Ezután az Írószövetségbe ment Gimes Miklóshoz és az éjszaka folyamán többször is felhívta K-vonalon a Rádiót, ahonnan azt közölték vele, hogy a honvédség és az ifjúság együttesen ostromolja az épületet. Október 24-én éjjel egykor az ÁVH sortüzet ad le a tömegre. Ekkor kezdődött az igazi sortűz, addig, amíg a Rádiót nem adták fel. Szirmai vallomása szerint „polgári tüntetőnél fegyver még most sem volt. Úgy vették vagy kérték el azoktól a katonáktól az ostromlók, akik közömbösen nézték, hogy a stúdió ablakából lőnek a fegyvertelen tüntetőkre”.

Ő csak október 29-én ment vissza a Rádióba, ahonnan a Munkástanács – tekintettel korábbi, párttitkári előéletére – rögtön elbocsátotta.

Ezalatt a Tűzoltó utcában Csongovai Per Olaf és Angyal István tart szigorú fegyelmet. A csoportnál ötven ÁVH-s van, akik az épületben szabadon mozognak, ketten közülük főznek a felkelőkre. Ha valaki ezt a pikantériát már nem tudja ép ésszel követni, – mint ahogy én se – az gondoljon Mária Terézia elhíresült mondására: etetni kell a birkát, ha nyírni akarjuk, de elég, ha arra gondol, hogy az akasztásoknál egy orvos megvizsgálta, elég egészséges-e a felvezetett személy a halálbüntetés végrehajtásához.

(Folytatása következik)

Langmáhr Anikó

Soha ne feledjük a kommunizmus bűneit!

A jogfosztottság éveinek emlékezete

Olvasói visszaemlékezések a beneši éra (1945-1948) meghurcoltatásaira Szabad Újság - 2005. október 26 - november 2-i (43-44.) szám

Egy atìcba hurcolt, ma 83 éves hölgy leveléből

Még bocsánatkérés sem jár nekünk?!

Fájó emlékek, még ma is. A férjem, sajnos, már nem él. Amikor véget ért a háború, és 1946. május 9-én váratlanul hazajött, határtalan volt az örömünk. Sajnos, ez nem sokáig tartott. Nem értettem, miért ez az újabb szörnyűség. A férjem harcolt, fogságban is volt egy teljes évig, és ezek után újabb büntetés!? Vajon azért, mert egyáltalán túlélte, vagy csak azért, mert magyarnak született?

Én 26 éves voltam, amikor el kellett hagynunk házunkat, és vele mindenünket, mink csak volt. 1947. január 9-én beállt egy autó az udvarunkba, a katonák bedobálták a csomagokat, majd minket is beültettek, és már indultunk is az állomásra. A hosszú utazás alatt ki sem léphettünk a marhavagonból, úgy vigyáztak ránk. Zatecba érve elkezdődött a válogatás. A gazdának, akihez mi kerültünk, két háza volt. Nekünk a cselédház jutott, melyben sem villany nem volt, sem víz. Társaink közül voltak, akik belehaltak a megpróbáltatásokba. Sokat dolgoztunk, főleg az állatokat gondoztuk. A férjem balesetet is szenvedett, a kisfiam pedig torokgyíkkal került kórházba. Szerencsére a gyermekosztályon volt egy magyar orvos, aki kikezelte. Amíg ők betegek voltak, akkor is dolgoznom kellett. És ha a földeken elvégeztük a munkát, akkor a városba vittek bennünket dolgozni, mondván, nem azért hozták ide a magyarokat, hogy azok nyaraljanak itt.

1948-ban kerültünk haza, de már nem juthattunk be a házunkba, mert azt már elfoglalták. Albérletbe mentünk, és mindent elölről kellett kezdenünk.

És most, az átélt borzalmak után nehogy kárpótlás, de még bocsánatkérés sem jár!? Hol vannak az ígéretek, vagy csak azok vannak? Kérem, nézzék el, ha valamit nem jól írtam, már megfáradt a kezem. Köszönöm.

Mészáros Mária (Léva)

Nincs gyűlölet a szívemben

A bizottságban, mely előtt jelentkeznünk kellett orvos is volt. Az szinte még rám sem tette a „hallgatóját", és már oda is vetette neki egy bizottsági tag, hogy: schopná (azaz, alkalmas). Én, 14 évesen, akkor még azt sem tudtam, hogy mit is jelent az. Édesanyámnak meg azt vetették a szemére, hogy „maga 1938-ban a magyar katonáknak volt a kocsmárosnéja, legjobb, ha meg sem áll a Kárpátokig."

A komáromi állomáson beraktak bennünket a marhavagonba. Szalmazsákon feküdtünk, alul-felül dunyha között, mert dermesztő volt a hideg. Reggel megérkeztünk Losanyba (Kolíntól 18 km). A válogatást követően olyan épületbe kerültünk, ahol már két madari család is volt, ők még az előző transzporttal érkeztek. Rám olyan munkát osztottak, amit egy kislán is meg tud csinálni. Tyúkokat etettem, tojásokat szedtem össze.

Tavasszal édesapámmal – aki hat gyermeket nevelt fel, és akkor már 62 éves volt – hazaszöktünk, az édesanyám viszont ott maradt. Ősszel ő is megpróbált utánunk jönni, de a gazda rájött erre, és jól megverte.

Otthon viszont a házunk, ahol egykoron a kocsmánk volt, már foglalt volt. Rokonokhoz költöztünk, rengetegen voltunk egy rakáson. Végül is visszakaptuk a házat, de csak úgy, hogy az ott felhalmozott adósságot – amit nem mi, hanem az ideiglenesen ott lakó halmozott fel – kifizetjük. A volt lakó egyébként egylovas kocsival érkezett a falunkba, és mikor elhagyta a házunkat, teherautóval távozott.

Ma már 72 éves vagyok, nincs a szívemben gyűlölet senki iránt, de az átélt embertelenségeket nem tudom elfelejteni.

Zámbó Andrásné (Pat)

„Tisztálkodásra ott a Morva!"

Egyetlen fénykép maradt abból az időből. Három fiatal lány áll egy ezüstfenyő előtt. A többi képet elvitte az 1965-ös árvíz. A fájó emlékeket azonban nem sodorhatta el semmi.

Gútai származású vagyok. 1946 tavaszán munkásokat toboroztak csehországi munkára. Olyan hírek terjengtek, ha nem lesz elég önkéntes, akkor elvisznek bennünket is. Így is lett.

Egy majorszerű állami birtokra kerültünk, a neve az volt: Dvùr Nesity. A morvaországi Hodonín mellett van. A szállásunkon víz nem volt, mondták, tisztálkodási lehetőségként ott van a Morva folyó, hiszen csak egy töltés választ el bennünket tőle…

Földeken dolgoztunk, ha az egyik állami gazdaságban már nem volt munka, másikba irányítottak bennünket. Emlékszem, olyan hideg volt, hogy reggelente a deres cukorrépára majd ráfagyott a kezünk.

Mikor azonban végre hazamentünk, két hónapra rá megkezdődött a kitelepítés. Mi is megkaptuk a parancsot: készüljünk, csomagoljunk! Megúsztuk, mivel apám elment a kitelepítő bizottsághoz, felmutatta az igazolást, hogy fél évig dolgoztunk már Csehországban.

Magyarországon akartam tanulni, édesapám megszervezte, és sikerült is átszöknöm a határon. Két nővérem már Magyarországon élt akkor, ők segítettek nekem ott a megélhetésben. Nagyon nehéz időszak volt, két évig nem jöhettem haza látogatóba. De nem voltam elégedetlen, mert az anyanyelvemen tanulhattam, és számomra ez volt a lényeg.

(Csepregi Gizella kéméndi olvasónk leveléből idéztünk)

Kisudvarnoki emlékezés Diablicéra

A nagygazdákat nem vitték el

Beszélgetőtársam a kisudvarnoki (Dunaszerdahelyi járás) Marczell Kálmánné Júlia volt, aki otthonában fogadott, és olykor könnyek között emlékezett vissza Diablicéra.

Tizenhárom éves volt, amikor 1946. december 16-án, hétfőn, a falut körülvette a katonaság, és ismertették velük a tényállást. A katonák parancsot teljesítettek... A jegyzőség összeírta a névsort, és egy Cervenánski nevű ember parancsára megkezdődött a teherautókba való rakodás. A névsort összeállítóját Cséfalvaynak hívták, aki magyar származású volt. A nagygazdákat nem vitték el, mivel azok meg tudták fizetni az otthonmaradásukat. Amit lehetett, azt felrakták a teherautókra, az állatok természetesen otthon maradtak.

Kisudvarnokból a következő embereket vitték el: Gútai Miklós (8), Fehér Ilona, Fehér János, Bokros István (5), Németh István (3), Pergel József (6), Sereghy Ferenc (2), Bíró Lajos (5), Fehér János (7), Csomor Endre (3), Kósa Kálmán (6), Fehér Zoltán (5), Tóth Lajos (2), Fehér István. (Zárójelben a velük együtt elhurcolt családtagok száma van feltüntetve.)

Dunaszerdahelyről marhavagonokban indultak Prága felé. Négy napos volt az út, amely valóságos megpróbáltatás volt a számukra. A túlzsúfolt vagonokban a -25 fokos hidegben csak arra gondolhattak, hogy épségben megérkezzenek ideiglenes lakóhelyükre. Bokrosék felállították a sporheltet, és 10 literes fazékban főzték a teát. Egy vagonban átlagosan 13 otthonától megfosztott magyar ember imádkozott azért, hogy majd valamikor visszatérhessenek szülőföldjükre.

Prágába csütörtök délután négykor érkeztek meg. Teherautó várta őket, amely egy Prága

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

melletti nagybirtokra vitte ki őket Diablicére. Csaknem üres szobákban szállásolták el őket. Szobánként 8 emberrel.

Karácsonykor levágtak egy disznót, abból volt az ünnepi eledel. A csehek nem voltak rosszak hozzájuk. Júlia édesapja ökröket etetett, bátyja lovakat járatott, ő pedig segített a termés begyűjtésénél, és ha kellett, akkor kapált. Naponta nyolc órát dolgoztak, megtanultak csehül is. Fizetést is kaptak. Voltak ott deportált magyarok Köbölkútról, Gútáról, Kétyről, Várkonyból. Az ottani magyarság gyakran összejárt, sőt, még magyar bált is rendeztek. Voltak, akik fogadkoztak: „Ha egyszer hazajutok, akkor a Cséfalvay fejét kettévágom!".

Elérkezett az 1948-as „győzelmes, jégtörő február". A 76/48-as elnöki dekrétum alapján a németek és magyarok csehszlovák állampolgárságot kaphattak. Voltak, akik még korábban hazaszöktek. 1949-ben végre elérkezett Marczellék számára is a várva-várt nap. Vonattal mentek Dunaszerdahelyre. Mivel közben a hegyekből lejött szlovákok költöztek a házukba, az elöljáróság úgy döntött, Albárra költöztetik őket. „Nem megyünk" – mondta az édesapa.

Barciak, aki a házukba költözött, egy szobát átengedett nekik. Abban éltek egy évig. A 600 lelket számláló Kisudvarnokban ekkor már 30 betelepült szlovák lakott. A község vezetősége szlovák volt, viszont a plébános, Janovits Ödön, magyar volt, ő amiben csak tudta, segítette a hazaérkezetteket.

A szlovákok zöme időközben ráébredt, nincs itt keresnivalójuk. Néhányan azonban maradtak, közülük többen még magyarul is megtanultak. (...) Júlia édesanyja 96 évesen hunyt el odahaza. „Mi sem akarunk többet, csak őseink földjén élni, és majdan itt is nyugodni".

Karaffa Attila

Deportált bakaiak megpróbáltatásai

Még a fogazatukat is megnézték

Az 1947-es csehországi deportálás bakai (Dunaszerdahelyi járás) végrehajtására, az idegen földön töltött időszakra a hazaérkezett Sidóné Zsolnay Máriával (született 1921-ben) emlékezett:

„1947-ben megkaptuk a csehországi deportálásról szóló értesítést. Csak néhány fontosabb dolgot készíthettünk elő: egy szekrényt, egy asztalt, két széket, egy ágyat, edényeket, néhány konyhai eszközt, meleg ruhát. Ezeket nagy ládákba és bőröndökbe raktuk. Élőállatot nem vihettünk magunkkal. A faluból kivezető utakat a rendőrök már az előző nap lezárták, így nem lehetett elmenekülni. Nagyon hideg volt, a marhavagonokban kisebb kályhákkal fűtöttünk. Megérkezve Csehországba a cseh gazdák szekereken vittek bennünket a kijelölt gazdaságba.

A gazdasághoz tartozó földeken és az állatok körül kellett dolgoznunk. A munka mellett, ha volt szabadidőnk, a közeli Doma licére jártunk, mivel rokonaik és a bakaiak nagy része ott volt. Bár a körülményekhez képest rendesen bántak velünk a csehek, hat hónap után a férjemmel eldöntöttünk, hogy hazaszökünk! A velünk egy gazdaságban dolgozó családoknak azt mondtuk, hogy a Doma licén lévő rokonokhoz megyünk, így időt nyertünk, és csak távozásunk után egy nappal rendelték el a keresésünket. Arra is ügyeltünk, hogy a gazda ne fogjon gyanút, ezért mindent a szálláshelyen hagytunk.

A prágai vasútállomáson igyekeznünk kellett, nehogy gyanúsak legyünk. Szerencsénk volt, nem igazoltattak bennünket. Pozsonyban autóbusszal mentünk Bakára.

Noha a házunkban – mivel édesapám otthonmaradt – nem jöttek idegenek, fél évig egy ismerősünknél húztuk meg magunkat. Féltünk a keresésétől, és nem alaptalanul. Mikor rám találtak - a férjem és a kislányom sem volt otthon -, már vittek is vonattal Brünnbe. Két hetet töltöttem ott egy táborban, mely kerítéssel volt körülvéve. Innen Klatovyba vittek, éjszaka érkeztem, a szálláshely a börtön volt. Reggel a munkahivatalban munkahelyet jelöltek ki a számomra. Ám kíséret nélkül irányítottak oda, ezt kihasználva én ismét Bakára vettem az irányt, ahová sikerült is megérkeznem."

* * *

„Volt olyan cseh gazda, aki még az emberek fogait is megvizsgálta, mivel csak egészséges embert akart kiválasztani a munkára" – emlékezett vissza családja megpróbáltatásainak időszakára a szintén bakai Zemes Gáborné Mészáros Margit. – „Kapálás, a termény betakarítása, az állatok etetése és a ház körüli munka volt a feladatuk. Ezért fizetséget nem, csupán kosztot és szállást kaptak." (...)

„Annus nagynénémet Mária testvérével együtt 1947-ben vagonírozták be sok más bakaival együtt. Cseh nagygazdákhoz vitték őket Tachovtól egészen Èeské Budìjovicéig. Mária azonban Brünnél lemaradt a továbbinduló vonatról. Süketnéma lévén értekezni sem tudtak vele. Miután a bakaiak megérkeztek csehországi helyükre, Mária csak két hónap múlva, lerongyolódva, tetvesen került haza Bakára. Nagyapám családja fogadta őt gondjaiba, kóborlása során szerzett betegségeit hosszú ideig kezeltették, míg végre rendbe jött."

(lejegyezte Darnay Zsolt)

Segítsünk!

A FRONT a maga szerény eszközeivel már eddig is segített, hogy a megszállt területeken élő testvéreink ne érezzék egyedül magukat. A Magyar Világgal, az Összmagyar Testülettel, valamint az 56'-os Rabparlamenttel közösen már támogattuk az árvízkárosultakat, az újságok szerkesztőségeiben folyó gyűjtés mellett még újpestre is „kiszálltunk" sátrainkkal, hogy minél eredményesebben tudjunk segíteni. A munkákban természetesen a Magyar Nemzeti Front tagsága is serényen részt vett, ennek eredményeként előbb pénzadomány, majd egy kamionnyi segélyszállítmány jutott el a Székelyföldre.

December 10-én ismét kamion indulna Hodgya községbe, ezért kérjük, hogy aki szeretne segíteni, az szeretetcsomagját (téli ruhák, bármilyen ruhanemű, könyvek, háztartási eszközök, felszerelések, tartós élelmiszer, némi szaloncukor) vigye a VI. kerületi Vörösmarty utca 46. szám alá a Magyar Világ szerkesztőségébe december 9-én 8-20 óra között vagy 10-én reggel. A gyűjtés a Kiskorona utcában is folytatjuk, az MNF Könyvtár nyitvatartási ideje alatt.

A Kincseinkért Alapítvány olvasóink segítségével a Székelykeresztúr melletti kis településre, Siménfalvára vitt pénz- és ruhaadományt. Helyszűke miatt beszámolónkat a következő számunkban olvashatják. A képen a siménfalvai árvíz nyomait láthatják.

A Kincseinkért Alapítvány folytatja adománygyűjtését a székelyföldi árvízkárosultak javára. Számlaszám: OTP: 11742104-20038306 Az alapítvány közhasznú, a számlára átutalt összegről igazolást ad, amely adóalap csökkentő.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

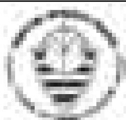
Koncert ajánló

DECEMBER 2.
KÁRPÁTIA: Hatvan
DECEMBER 3.
KÁRPÁTIA: Miskolc, Egyetemi Körcsarnok
P.MOBIL: Kaposvár, Szivárvány mozi
DECEMBER 9.
KÁRPÁTIA: Dabas, Sportcsarnok
ROMANTIKUS ERŐSZAK: Oázis (volt Árkádia)
DECEMBER 10.
HUNOR: Dunaújváros, 108. Rockkocsma
ISMERŐS ARCOK: Répcelak, Korona söröző
P.MOBIL: Szigetszentmiklós, Lordok Háza
VÁDLÓ BITÓFÁK: Dunaújváros, 108. Rockkocsma

Kerecsen - fészek

Őstörténeti, történelmi, irodalmi, néprajzi érték és hagyományóvó műhely Budapest, III. Csobánka tér 1.

Dec. 11. Csajághy György: Az avarok története
Az előadások délután 3 órakor kezdődnek.
Belépőjegy: 500 HUF

A Magyar Nemzeti Front címe:

1036 Budapest, Kiskorona utca 3.
Telefon: (06 1) 386 4820
honlapcím: www.nemzetifront.hu
Jelentkezzen az MNF elektronikus hírlevelére a info@nemzetifront.hu címen.

Terjesztőket keresünk, hogy a lap minél több magyarhoz eljuthasson. Jelentkezőket a 06 20 579 09 46-os telefonszámon várunk.

Magyar Nemzeti Front Klub

Budapesten, a III. kerületi Kiskorona utca 3-as szám alatt minden kedden 18³⁰-tól.

November 29-én

A Dél-Tiroli autonómia modell
vendégünk:
Magyaródy Szabolcs

December 6-án

Új fény születik
– A karácsonyi asztal terítése
vendégünk:
Dúcz László

December 13-án

Vidám zenés évzáró filmvetítéssel, büfé ki mit hoz alapon
Ügynökök kíméljenek!

Az újság kapható:

Országszerte a nemzeti könyvesboltokban és a budapeti újságárusoknál.
Előfizethető rózsaszín csekken a 2120 Dunakeszi, Bocskai utca 16. címre.
Az újságot zárt borítékban küldjük előfizetőinknek.
Éves előfizetés: 4000 Ft.
Féléves előfizetés: 2000 Ft.
Negyedéves előfizetés: 1000 Ft.
Telefon: 06-20-494-4513
Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

A Magyar Nemzeti Front megkezdte a felkészülést az országgyűlési választásokra, elkezdődött a képviselő-jelöltek és a választási küzdelmüket segítő csapat kiválasztása.

Az MNF tiszta szívű, tenni vágyó szövetségeseket, segítőket vár az ország minden területéről, hogy egy hiteles nemzeti erő is bekerülhessen a parlamentbe. Foglaljuk vissza együtt Magyarországot!

MNF könyvtár

a Kiskorona utca 3.-ban,
könyv, videó, DVD, CD kölcsönözhető.
Nyitva kedden és csütörtökön
15 és 19 óra között.
Szeretettel várja Önöket Matuska Éva.

FRONT szerkesztőségi fogadóórák:
Minden kedden 18 órától
az MNF Klubban

A lap régebbi számai megrendelhetők a szerkesztőség címén

Önkénteseket várunk a Frontra!

Újságírókat, fotósokat, terjesztőket várunk a szerkesztőségi csapatba!

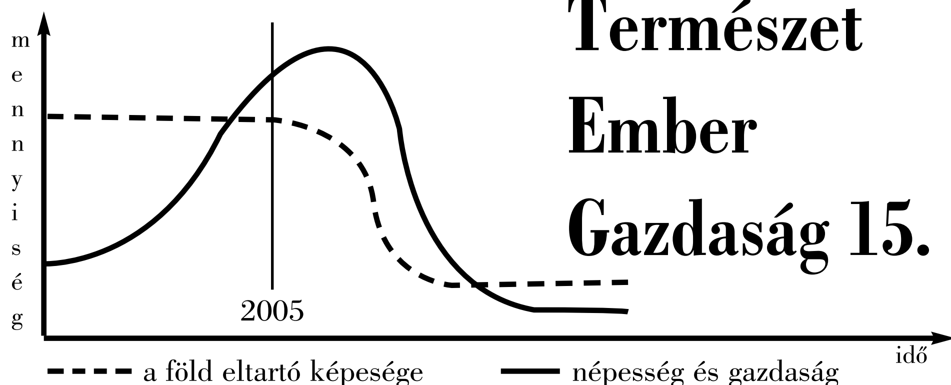
Fizetést sajnos belátható ideig nem tudunk adni, csak jó szót és sok munkát. A lapnál mindenki ingyen dolgozik a közös célért, hazánk felszabadításáért. Valljuk, élet-halál harc folyik most hazánkban. Ebben a harcban hathatós fegyver lehet egy hiteles és radikális nemzeti újság.

Fegyverforgató önkénteseket várunk, akik segítenek felrázni, és tartást adni az apátiába süllyedt magyarságnak.

IMPRESSZUM
Kiadja és a kiadásért felel: Szkíta Műhely
Főszerkesztő: Szabó Tamás
Szerkesztésért felelős: Szabó Tamás
Szerkesztőség címe: 2120 Dunakeszi, Bocskai u. 16.
Nyomda: H.A.ZS. HU ISSN 1786-8408
Telefon: 06–20–494–4513
Elektronikus levél: front56@yahoo.ie

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

Természet Ember Gazdaság 15.

„… az ember természetesen magasabb rendűnek tartja magát az amőbánál, de fájdalom, erről nem az amőba biztosítja őt, hanem csak önmaga.”

(Bertrand Russell)

Az ember: „Termelőeszközök készítésére, kultúra létrehozására való képességével az állatvilágból kiemelkedő, a főemlősök rendjébe tartozó, legfelsőbb rendű élőlény.” Bármely lexikont vagy enciklopédiát felütve hasonlóan semmitmondó meghatározást olvashatunk. A felsőbbrendűség hangoztatása már okozott világégést, melyet mindannyian elítéltünk. Ugyanakkor bátran emeljük magunkat minden földi élőlény fölé. A XVII. századi felvilágosodás óta Linné jóvoltából homo sapiens az aktuális elnevezésünk. Napjainkban az embernek nevezett lény bölcsességét egyremásra kétségbe vonják gondolkodóink, homo insapiens (buta ember), őrült majom, befejezetlen állat, szuperragadozó és egyéb jelzőkkel illetve az evolúció csúcstermékét. Theo Löbsack szerint „a természet kísérlete, hogy a nagyagyú lényt, az embert földlakóképessé tegye, meghiúsult.” Az ember természethez való viszonyának alakulását három szakaszra szokás osztani. Harmónia, harc és megdöbbenés.

A kezdetektől a városok megjelenéséig teljes harmóniában éltek őseink a bioszféra minden tagjával. A városok kialakulásával, melyeket védőfallal vettek körül, megkezdődött a természettől való elszakadás visszavonhatatlan folyamata, melynek minden hátrányát érezhetik a mai metropoliszok lakói. Megkezdődött a harc a természet legyőzésére, mely napjainkra elvezetett a megdöbbenés fázisába. Az elsők között volt Bartók Béla, aki a múlt század húszas éveiben figyelmeztetett a természettel való összhang és tisztelet fontosságára. A hatvanas években kezdődött igazából a megdöbbenés kora, amikor egyértelművé vált, az ember helyrehozhatatlan sebeket ütött lakóhelyén, a Földön. Sajnos ezzel nem csak magától vonja meg az élet feltételeit, hanem a bioszféra minden élőlényétől. Úgy tűnik, a teremtés koronájának ehhez joga van. Mi okozhatta ezt az erkölcsi züllést? Három dolog. A vallás, a pénz és a politika. A természet tiszteletéből fakadó és arra épülő hitet felváltotta a vallás. A pénz elindult hódító útjára, a haszon imádata a pénzt istenné tette. Mindezt behálózta a hazugságra épülő politika, mely képtelen belátni a véges környezetben való végtelen növekedés lehetetlenségét, hiszen ezzel nem lehet ma még választást nyerni. Az ember létrehozta a civilizációt, a társadalmat. A természeti erőforrásokból legtöbbet pazarlók önmagukat civilizált társadalomnak tartják, szemben a ma is természetet tisztelő civilizálatlan társadalmakkal. Az irokéz indiánok minden jelentős döntésük várható hatását megvizsgálták hét generációra előre. Ha kedvezőtlen jeleket láttak, felülvizsgálták azt.

Az atomenergia vagy a génmanipuláció hatását vajon felülvizsgálták egyetlen generációra is előre? Ezek után melyik közösség nevezhető civilizáltnak? Vagy a civilizációnak nem szerves alkotórésze az erkölcs és az etika? García Marquez: „A második vízözön” c. esszéjében csodálatosan leírja egy szívvel, lélekkel bíró ember aggódását a civilizáció jövőjét illetően: „A szellem szerénységével, egyben elszántságával javaslom, hogy itt és most kötelezzük el magunkat: kigondoljuk és felépítjük az emlékezés bárkáját, amely képes túlélni az atom-özönvízt; egy palackot, amelyet a kozmikus hajótöröttek az idők óceánjába dobnak, hogy a majdani új emberiség általa megtudja, amit a csótányok nem beszélhetnek el neki: hogy létezett itt valaha élet, hogy abban a szenvedés jutott túlsúlyra, hogy felülkerekedett az igazságtalanság, de hogy ismertük a szerelmet is, sőt abban a helyzetben is voltunk, hogy elképzeljük, milyen is a boldogság, s hogy tudja és minden időkkel tudassa, kik voltak a bűnösök a katasztrófánkban, mennyire süketeknek tettették magukat békekiáltásainkkal szemben, melyek azt kívánták, hogy ez az élet a lehető legjobbá váljék, s milyen barbár találmányokkal, milyen nyomorúságos értékek alapján oltották ki e világ fényét.”

Rózsás Zoltán

Magyarverés 15.

Pár napja két felső tagozatos magyar diák a déli órákban az egyik általános iskola udvarában egymás mellett ácsorgott, halkan beszélgetve várva, hogy becsöngessenek a délutáni váltás óráira. A sportpályán öt-hat 17 és 20 év közötti cigány fiatal futballozott. Az ácsorgó diákok egyikét véletlenül vagy szántszándékkal a labdával hasba rúgták. Odamentek hozzájuk, s amikor meghallották, hogy magyarul társalognak, a másik fiút egyikük felpofozta, hogy miért beszélnek magyarul. Egy harmadik diáktársuk az épültbe szaladt az ügyeletes tanárt értesíteni. Amikor az idegenek meglátták, hogy jön a pedagógus, gyorsan elmenekültek, a rövid idő alatt helyszínre érkezett rendőrök már senkit sem találtak közülük.

Magyar Szó nyomán

„Vissza Ázsiába!”

(avagy miért hagyta el a nagybecskereki községházát Kiss Nándor református lelkész)

Nagybecskerekre 1918. november 17-én vonult be a szerb sereg, majd a vér nélküli hatalomváltás során a szerb nemzeti tanács kezébe került a város irányítása. Ezt a napot a szerbek felszabadulásként ünnepeli, ezen a napon ünneplik a nagybecskereki község napját is.

Az utóbbi ünnepségre ment el Kiss Nándor a nagybecskereki református keresztyén egyházközség lelkésze. A tiszteletes díszmagyar öltözékben, magyar címerrel a nyakkendőjén foglalt helyet, de a jelenlevők között nemigen látott ismerőst.

– Már a képviselő-testület elnök asszonyának felszólalása is főleg a múlt felé irányult, és nem sokat hallottunk a község jelenlegi gondjairól és jövőbeni kilátásairól, majd átadta a köszönőlevelet Ljubomir Markoviæ ezredesnek, aki az 1918-1920-as harcosok és hozzátartozóik egyesületének az elnöke.

Az ezredes felszólalásának az elején még derültem a helyzethez nem illő bárdolatlan megjegyzésein, de csakhamar arcomra fagyott a derű, amikor kimondta, hogy (idézem): „...ez az a nap, amikor véget ért az ázsiai faj hatalma Európának ezen a részén” majd hozzátette, hogy „ma visszatérhetnek oda, ahonnan jöttek”. A másodperc töredéke alatt eldöntöttem, hogy nekem itt nincs helyem. Kivonulásomkor odaszóltam az ezredesnek, hogy „Hvala lepo!”. – nyilatkozta Kiss Nándor.

Magyar Szó nyomán

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket!

És megint elkezdődött…

A két nagy és egy kis párt fittyet hányva a választási törvényre, mely a 40.§ első bekezdésében kimondja ugyan, hogy a kampányt nem lehet csak úgy akármikor elkezdeni, mivel „a választási kampány a választás kitűzésétől a szavazást megelőző nap 0 óráig tart", ők tesznek rá és teleaggatják a várost vérforraló plakátjaikkal és degenerált jelszavaikkal. Annyira egyformák, hogy még két külön napon sem bírnak nagygyűlést tartani, mert ha teszem azt, az egyik összehívja agymosottjait egy jó kis szeánszra, az szinte bizonyos, hogy a másik is akkor tart a közelben, azonos időben, hasonló külsőségek között az ő saját integető zombijainak, értékesnek a legjobb szándékkal sem mondható szónoklatokat. Most aztán ízelítőt kapunk az amerikai típusú választási kampányból. Az egész talán azzal kezdődött mikor Polgár Viktor maga mögé ültette az emelvényen ismert és népszerű emberek egész hadát, remélve, hogy aki őket szereti majd őt is megszereti. Az elgondolásba csak kicsi hiba csúszott, így a végeredmény az lett, hogy aki őt utálta, az ezeket az embereket is megutálta. Nem érdekes nüánsznyi a különbség.

Jelenleg viszont már ott tartunk, hogy úgy szólítja be a politikusokat a műsorvezető, mint a világbajnoki címvédésre készülő bokszolót, volt már itt Gyurcsány „Balegyenes" Ferenc és Orbán „Szélkakas" Viktor és mi vár még ránk. (A két párt egypetéjűségét, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az imént említett jelzős szerkezet éppúgy megállná a helyét a másik név mellett is. Ugye nem kell részleteznem miért. Még annyit a két jelzőhöz azért megjegyeznék: 1- A balegyenessel nem szoktak senkit kiütni, maximum csak pontokat szereznek vele. 2- Szélkakasokat manapság már csak a parlamentben látni, ugyanis az emberek tudják a nélkül is, hogy honnan fúj a szél.)

Ráklikkeltem az interneten az MSZP és a Fidesz honlapjára. Sokan gondolják magukban ezekben a pillanatokban, hogy ez már azért egy kicsit perverz ugye? Az álbaloldali vörös ingesek vezére, aki manapság már nem az Ács, hanem a Gyurcsány Feri három üzenettel bombáz minket:

– **igazságosság** (egyetértünk, Gyurcsány „Cezaromán" Ferenc igazságosan ossza fel nem biztos, hogy igazságosan megszerzett vagyonát a nép gyermekei között)

– **biztonság** (ismét egyetértünk, szorítsák vissza a bűnözést, de akkor is, ha etnikai alapú-megélhetési vagy akár felsőbb rendőri vezetői, vagy politikus fehérgalléros)

– **bátorság** (na, ahhoz tényleg kellett bátorság, hogy pont olyan jelszavakat hímeztek zászlajukra, amelyekhez a legkevesebb közük sincs, de azok után, hogy október 23-án koszorúznak, és beszédeket mondanak, én már meg sem lepődöm)

De a legjobban mégis az a szlogenjük paprikázott fel, amin azt állítják, hogy: a vörös a bátorság színe. Hát nem kérem! A vörös az inkább lehetne például: a gyávaság, hitványság vagy a felforgatás, vagy akár a hazaárulás színe, de vörös mégiscsak leginkább a VÉR színe és ebből kifolyólag a színválasztás tökéletes, ugyanis az önök oldaláról kerültek ki a történelem legvérengzőbb diktátorai.

Megdöbbentő a stílusbeli hasonlósággal kellett szembesülnöm, mikor ezek után védőháló és biztosító kötél nélkül előhívtam a Fidesz honlapját. Csak a szín és az unalmas betűtípus más. A színválasztás itt is tökéletes: ugyanis a narancs nem másból lesz mint a vörös és a sárga szín keverékéből. És valóban, ha elnézzük ezt a pártot, tisztán láthatjuk miként keveredett a vörösbe egy kis, amúgy irigy sárga.

Amint az címlapunkon is látható a szövetségi nagycirkusz füllentéseiről közismert porondmestere, leporolta a régi, oly sok babért termő világszámot, melyben Laci bohóc és Zoli bohóc szórakoztatta az embereket. (Apropó, erről jut eszembe: Tudják melyik az abszolút bátor pincér? Az, amelyik Orbán Viktornak a desszerthez tokajit ajánl.) Laci bohóc jó keményen odamondogatott az ellenzéknek, így próbálva magukhoz édesgetni a radikális szavazókat, míg a mi Zoli bohócunk a maga csendes finomkodó, ájtatos stílusával a liberális szavazókat célozta meg. De, azon már senki nem gondolkodott el, hogy lehetett a radikális Laci titok miniszter? Vagy a síró pityogó Zoli véletlenül jött-e három per nem is tudom hányas családból? Na, de mellettük új arcok egész sora látható e „nemzeti" párt körül. Például: a védelem tengelyébe sikerült leigazolni a sziklakemény Pajkos Sanyit, jobbszélsőnek megszerezték azt a Zűrös Matyit, aki ugyan még Moszkvában végzett és régen inkább a balszélen villogott, de azóta határozottan jól érzi magát a jobb oldalon is, akárcsak régi csapattársa a Pozsgás Imi, akin jól látszik, hogy túl van már csúcsformáján, de rutinjukra még szükség lehet kiélezett helyzetben, hiszen mindketten abszolút két lábasak.

De lám-lám az internetes portálon feltűnnek új arcok is. A visszafogott Varga Mihály, az ez idáig ismeretlen, jellegzetesen középosztálybeli Nagy Magyar Anya Pelczné Gáll Ildikó, az idegen szavak szótárába a karrierista szó mellé beragasztható képű Schmitt Pál, és a debreceni polgármester, akiről talán még emlékeznek nem is olyan régen még az a rágalom hír járta, hogy a kivezető utak mellett álló lányoknál szájrátétellel gyógyította fitymaszűkületét, de ez természetesen nem volt igaz. Na, de nézzük meg a kommunikációjukban miként változtak meg:

– Vannak hibák, amiket nem akarunk többször elkövetni! – tehát nem azt mondják, hogy nem fogják elkövetni, hanem, hogy nem akarják elkövetni azokat a bizonyos hibákat. De hát kérem, hányszor van velünk, hogy nem akarunk megbántani valakit még is megtesszük.

– Vannak jó dolgok, amelyeket folytatnunk kell! – Vannak. De még hat hónap van a választásokig, ki mondta nektek, hogy most biztos ti jöttök? Vagy ti már tudtok valamit?

– Vannak rossz dolgok, amelyeken változtatnunk kell! – Igen. De, bocsi nem voltatok már négy éven keresztül a kormánynál? Ha akkor nem, most miért?

És most meg kell szakítanom az írást, ugyanis most jött a szomorú hír, miszerint egy MSZP-s képviselő urat vaddisznó vadászat közben a saját testvére halálosan megsebesített. Megkérek mindenkit, bárhol van is jelen sorok olvasása közben, álljon meg egy percre, ha módja van rá állítsa le a forgalmat is, és emlékezzen némán. Bízom benne, hogy a képviselő úr testvére nem volt tagja semmilyen jobboldali csoportnak vagy szervezetnek, továbbá ezúton szeretnék elhatárolódni azoktól a vadkanoktól, akik egyenlőtlen küzdelemként aposztrofálták és győzelemként ünnepelték ezt az egyébként szomorú balesetet, mely eme férfias sport gyakorlása közben érte a képviselő urat.

VisszatérVe a Fideszhez, szlogenként megjelenik „JöVő szöVetsége" szóösszetétel , amit nem igazán tudok hoVa tenni, mert azt még értem, hogy a múlt szöVetsége Valószínűleg az SZDSZ oldalán találta őket a liberális internacionálé tagjaiként, az is Világos, hogy a jelen szöVetsége az MSZP-SZDSZ koalíció, de hogy a jöVő szöVetsége egy Fidesz-Fidesz szöVetség lenne üdVözítő számunkra, abban nem Vagyok biztos. Képzeljék el, hogy a narancsbőrösök portálján, minden jelölt a BAL keze mutató és matató újjáVal V betűt formázVa mutat felénk. MondVán V mint Változás, Vagy talán mint Victory, Vagyis győzelem, de én úgy gondolom leginkább mint Vezér és még inkább mint Viktor, Viktor, Viktor, Viktor.

nedudki

